

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קלז.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

דבינו גרשום (המשך)

זהו ההפך שנתנו עשר שמריות.
ומכרנו כשנחם וצנחנו עליו רב
במחנה שאחריך לפלוגי ורבו
בשעקו בן מגלילא דמאר
אדא דבד אף לשנא אדא
במחנה ששירי ארשך הדבי
אקמרו הוותן נסיון כל וכלל
אצורכו ואת שאר כלות אה
לפנינו: ומרהר. בן
בשעקו בן מגלילא: שאם
ארשין במחנה ש"מ.
ומיהר מה שנתן במחנה
בריו נתן אבל אה נתן
למחנה שכיב מרע וכו':
ואתחזי מיתת קנה ידוש
דקמה אחרך. שהוא ידוש
דקמה בכמר מיתת עם שיצא
ששמואל לשיר ארשין. אדא
המר עם גמר מיתת: דלמא
אמר בן [מגלילא] דלמא
אלא ארשין קנה בכמר מיתת:
אלא א"י. אלא דאי ארשין
וממנתן שכיב אף ארש
אדא ויהי ארשך אה כרתון
אדא ויהי ארשך אה מתי ארש
אישך אה ארש מחלי
המר הרי אה יטעל ארש
וממנת אה אמר כלל. משום
אדא שן במחנה ארש אדא
היה בן וממנת אינה ארש
לאחר שנתן בגמרת וקיל
דאין שן לאחז מיתת. אלמא
לאחר דרז מיהר אדא
ממנת ארש מיתת קנה:
אדא. באותן קמחיה:
בשרים והוציאן לחיות. מה
ששעמו עשר ואף לשנא אדא
במחנה ששירי ארשין: ששיטא.
המר בן עבדים מה אה
ממנת: מהו דתימא מיהר
למיעבד. הנותן למיעבד
אסירא לא בן ארש. והוא
הדוחאצא עבדים לחירות
אסירי אה דערב בשעה
הקדמה ליעלם ביה עתבדו
אקמל אדא עבד כדל.
ומכריכין מות. אסירי אנה
אדא במחלוקת ביה
רשעין: דלעיל אה יכול
לעצא בן ידי חובתו דרבי
הסבך קמין פירור לאו ארשין
ממנת מיתת ביה והואיל
אדא אתרור לא הדיב חבלי
אדא כי אפירות והחרייה
הדיוני תהיבם לאו ארשין
אצא משום דלמא שלו והוא
יקרימאין אף דום ביה ארשין
אדא שן ארש יוצא ידי חביו.
ורשביא סבך כילא משום
דקמין פירור קינן גוף
אדא. אבל אה מיהר אה
מאי קמין פירור איכא אה
אדא ארשין אה ארשין

למכור בנכסים דהא קי"ל כר"ש דלין לשני אלף מה ששייר ראשון
וילא נעשה נחת רוחו של מות שאמר אחריו לפלוני דהוה נחת ליה
אם ישמיר וימיה לא אקפיד קפידא גמורה שלא יוכל הראשון למכר
אם ירצה: ומודה. ר"ש אע"ג דלאמר אין לשני אלף מה ששייר ראשון
אם נתנו אותו ראשון במתנת שביז
מרע כגון דלאמר מהיסין ולאחר מיתה
לא אמר כלום והוא מוילא אין נמי
כשהיה שביז מרע נחנה דשמי מתנות
הללו שוות כדאמרן לעיל [קל"ה:] איהו
מתנת דביא שהיא כמתנת שביז מרע
כו': ה"ג בהלכות גדולות ובפירוש
רבינו חננאל מ"ט אמר אב"י מתנת
שביז קדמו איתם הויא לאחר מיתה
וכבר קדמו אחריו. האי שני דקאמר
עליה הנותן אחריו לפלוני קדם לזה
שנתנו לו הראשון דמשעה שהתחיל
האי ראשון לטרוף קנה השני דאחריו
עם גמר מיתה משמע דמשעה דלין
הראשון צריך לנכסים הללו ויזהו
הנותן לזה השני אחריו מיד אבל האי
מקבל מתנה מראשון לא קנה עד
לאחר גמר מיתה דסתם אדם הנותן
ממונו לאחר מיתתו אין רוצה להוציא
ממונו מכוח עד שתגמר מיתתו אבל
לעיל דנותן סליק נפשיה מהני נכסים
שהרי נתנו לראשון חפץ הוא שזכה
השני עם גמר מיתתו של ראשון: ומי
אמר אב"י הכי. דמתנת שביז מרע
לאחר גמר מיתה: עם גמר מיתה.
אלמא כדדי הדיי קנו ודאשמועינן
אתא דחולקין בזה: מההיא. דעם
גמר מיתה: לא ס"ד. דמההיא
דלאחר מיתה הדר ביה דהא ודאי
סתם שביז מרע הנותן לאחרים
ממון שלו אין בדעתו להוצילו מרשותו
עד לאחר גמר מיתתו דאשכחן נמי
כ"ה גבי אשתו כשהוא מגרשה
ומתירה לאחרים דלא גמר להוציאו
מכוח עד לאחר גמר מיתתו: דעתן
הרי זה גיעך אס מסי. כלומר אם
אמות אז יהא גט: זה גיעך מחולי
זה. לאחר גמר חולי דהיינו לאחר
מיתה: זה גיעך לאחר מיתה לא אמר
כלום. דלא גמר לגרשה עד לאחר
מיתה ואין גט לאחר מיתה ודלא כר'
ימי מוקמינן גט בגיטין בפי' מי אשמו
קודדיקוס [ע"ז] דאי כרבי יוסי האמר
וזמנו של שטר מוכיח עליו וכמאן

לדאמט לה מהיום ולאחר מיתה דמי דקתני התם חוללת ולא מתביימת
וגבי אס מתי נמי דמי כמאן דאמר מהיום אס מתי דקתני התם הרי
זה גט מיהו שמעינן מניה דלאחר מיתה קמגרש לה וה"ה למתנתו
דאי עס גמר מיתה א"כ הוי גט ואמאי קתני לא אמר כלום: היו
הן **עדים ב'** כלומר ורבן שמעון קאמר דמה שמכר ראשון
הכל הוי מכור ואפי' עדים והויאם לחירות. וקפדין פשיטא דכיון
דאקני גוף לראשון מצי למעבד ביה כל מה דבעי: **למעבד**
איסורא. דהמשחרר עבדו עובר בעשה" דלעולם בהם תעבדו
(ויקרא כה): תכריכי המת אסורין בהגזה ובפרק גמרא הדין (פאהדין
דף קמ: מ) נפקא לן מקראי: **לשויבה איסור הנאה לא יביניהו ויפליה**.
אלא ע"מ ליהנות בהן בני אדם דניחא ליה לאיניש דליהנו איניש
וממוניה ולא ילך לאיבוד: אסורו זה נסון **לך בחפנה**. כל ימך:
ואחריו. אחר מיתתו: לפלוגי. נללאת זו ואלא זו ואלא זו ואלא
דהא לא אחר ואחריו לפלוגי: נעלו ראשון ויחס **צו**. כלומר נעלו
לנללאת זו ובירך עליו: **באנו למחלוקת ב'**. דלרבי לא יאז ראשון
דהא לית ליה בגויה אלא קנין פירות שהרי אינו יכול למכרו ולא
קרינא ביה לכס (ויקרא כג) ולר"ש ראשון יאז דהא אי צעי הוה אכיל ליה או
מוצין ליה דהא אחריו קאמר מה שישמיר אחריו: **עד כאן לא פליגי**.
רבי ור"ש בפירות דראשון דודאי פירות אית ליה אלא בהרי פלוגי
דר"ש סבר קנין פירות איש לו לראשון כקנין הגוף דמי אפי' לר"ל
דלאחריו שאני ורבי סבר לא בקנין הגוף דמי ואלא מכר את הגוף
ללא עשה ולא כלום אבל בפירות הכל מודים דאית ליה הלכך הדין
אתרובו נמי יציאת ידי חובתו יטעלו היינו פירותיו דאפילו לרבי יאז:

ה"ג **סנאי** **היא**. ולא גרסי' אלא אחרין נמי תנאי היא דמשמע דהמירוצא דמריצין לעיל [קטנ:] לריש לקיש אחרין שאני לאו מירוצא הוא דהא ודאי לריש לקיש מתרלינן אחרין שאני דמתרלי' רב ורבי דהושעיא לעיל [סס] דהשתא קיימי כולהו ברייתות כריש לקיש צין למאן דלאמר יחזרו לירוש' נותן צין למאן דלאמר יחזרו לירוש' ראשון כולהו סבירא להו דקנין פירות בעלמא לאו כבקנין הגוף דמי דאפילו הך דקמני יחזרו לירוש' ראשון היינו משום דלאחרין שאני אלא לרבי יוחנן הוא דמתרלינן הכי תנאי היא כלומר איכא תנאי דפליגי בקנין פירות דראשון דאפי' בקנין הגוף דמי או לא ואנא סבירא לן כמאן דלאמר בקנין הגוף דמי: **דסנאי** **כו'**. דריש ס"ל לאו כבקנין הגוף דמי והך ברייתא דקמני יחזרו לירוש' נותן רבי היא ור"ש ס"ל בקנין הגוף דמי והך דקמני יחזרו לירוש' ראשון ר"ש היא ואנא ס"ל כר"ש והיינו דפסיק ר' יוחנן כר"ש ומומיהו לר"ל לאו בקנין פירות בקנין הגוף דמי פליגי דל"ע לאו סבר ההוא דמי ובהא פליגי רבי סבר דהוא אחרין נמי קנין פירות בעלמא הוא דהא ליה לראשון והלכך שני מוילא מיד הלכותות והיכא דמת שני יחזרו לירוש' נותן דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ורשב"ג סבר בעלמא בקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי דההכא אחרין שאני וגוף ופירות אפני לראשון הלכך אין לשני אלא מה ששירי ראשון והיכא דמת שני יחזרו לירוש' ראשון. וכן עיקר דהשתא לא תקשי להלכתא אהלכתא דהא פסקינן אהלכתא כריש לקיש צפ' הוולף] דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ובהא דלאחרין לפלוני קיימא לן כרבן שמעון דאפי' לשני אלא מה ששירי ראשון דכדפסקינן הלכתא לקמן ולא פליגי ריש לקיש על ההוא פסק דפסיק רבי יוחנן לקמן ומדאכ"י נמי איכא למשמע דהכי קיימא לן דלאמר צדי' איהו רשע דהוא לה דיקלא בארעא דרב צדי' בר אבאי אול איהו אקנייה דרבן קטן כרבן שמעון כו' עד אפי' דבן שמעון לא קאמרו כו' דמהם נמי שמעין דהלכתא כרבן שמעון והלכך צעין

מסורת הש"ס

(f) נְסוּטָה כֹּהֵן: (ב) לִקְמֹן
קֶעֶד: כְּמוֹצוֹת לֵה: סוּטָה כֹּהֵן:
גִּיטִין כֹּהֵן, (ג) גִּיטִין עֵבֶר.
כְּמוֹצוֹת בִּי: (ד) שְׁבֹט קֹלֶה:
שִׁנִּי, (ה) יִצְמוֹת לוֹ.
(ו) כֶּסֶף: כְּמִרְיָתָא, (ז) בְּרִסוֹת
מִזֵּן.

גליון הש"ס

ד"ר צלשון. וע"ק:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מהו דתימא מצי
אמר ליה למיעבד איסורא לא
הבינהו לך: (ב) רשב"ם
ד"ה איזהו רשע ערום רשע
גורם:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

אלא אחרק נמי אר די מקנ
פירות שוה מקנ הגוף אר
אל תנא דלא חשיב. שהיה
מאחר: מצויים מדי מלקח.
הנהו הקרקע: דברי רב
נמן במילא אומר אין לא
פירות מקנ פירות לא
מקנ הגוף דמי אלא צמי
הנהו, ורבי כמריה לא
פירות קלש: וכן שמעון
נמן במילא אומר אין לא
שני: אלא מקנ: אלא מה ששיר
אשקען. אלא מכר של
הקנין פירות למכור משם
שקנין שוה מקנ הגוף
(ב) והכא קמרי יוד
אשקען מוכר ואוכל משם
אמאי פירות מקנ הגוף
אשקען: אכילת פירות בלבד
אשקען למכור משם הגוף:
ארי ארי לא קשיא. אלא
אמאי פירות מקנ הגוף
אשקען: אמאי קאמר בל גופה
של ואכל משם: אמאי קאמר
הנהו מלקח מקנ הגוף
פירות לאו מקנ הגוף דמי:
אחא! במלכתיא אין קראשן
אשקען: אמאי פירות לאו
מקנ הגוף דמי: אבל יודש
אשקען: אמאי קאמר בל גופה
של ואכל משם: אמאי קאמר
הנהו מלקח מקנ הגוף
פירות לאו מקנ הגוף דמי:
אחא! אמאי פירות לאו
מקנ הגוף דמי: אמאי קאמר
הנהו מלקח מקנ הגוף
פירות לאו מקנ הגוף דמי:

א) ז"ל קשיא דרבי אדרבי
דהכא קאמר וכו'. (ב) ז"ל
רשב"ג ארשב"ג דהכא קאמר
רזין לראשון חלל אכילת
פירות בלדד וכו'. (ג) חולי
ז"ל שהוא עושה רשע
מעצמו.